

Sygn. akt II CZ 131/11

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa A. Spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością z siedzibą we W.

przeciwko E. W. i F. W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2011 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie o kosztach zawarte w pkt. II

wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 1 marca 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem o kosztach, zawartym w wyroku Sądu Okręgowego z dnia 1 marca 2011 r., zasądzone od powódki A. sp. z o.o. z siedzibą we W. solidarnie na rzecz pozwanych E. W. i F. W. kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, stanowiącą 50% stawki minimalnej.

Pozwani zaskarżyli postanowienie w części, w której nie uwzględniono wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości równej 75% stawki i wnieśli o zmianę postanowienia przez zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego w kwocie 1819 zł (w tym także opłatę skarbową od pełnomocnictwa i wydatki na znaczek pocztowy). W uzasadnieniu wskazali, że Sąd Okręgowy zasądzając kwotę 1.200 zł stanowiącą 50% właściwej stawki minimalnej (2.400 zł) nie dostrzegł, że ich pełnomocnik nie prowadził sprawy w pierwszej instancji, a wówczas za uczestnictwo w postępowaniu apelacyjnym przysługuje pełnomocnikowi 75% danej stawki minimalnej, tj. 1.800 zł (zgodnie ze spisem kosztów z pisma z dnia 20 listopada 2010 r.), a nie tylko 50% tej stawki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Jak wynika z § 3 tego przepisu, do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (odpowiednio radcy prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Wysokość kosztów sądowych, zasady zwrotu utraconego zarobku lub dochodu oraz kosztów stawiennictwa strony w sądzie, a także wynagrodzenie adwokata, radcy prawnego i rzecznika patentowego regulują odrębne przepisy (art. 98 § 4 k.p.c.).

W postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji pozwani byli reprezentowani przez radcę prawnego M. Ś., zaś w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji przez dwóch radców prawnych, tj. radcę prawnego M. Ś. i radcę

prawnego A. S. Pełnomocnictwo udzielone radcy prawnemu M. Ś. nie zostało odwołane, ani nie wygasło na etapie postępowania apelacyjnego – jego umocowanie jedynie ograniczono w zakresie doręczeń. Ustanowienie kolejnego, nowego pełnomocnika, w osobie radcy prawnego A. S., z uwagi na zasadę zaliczania do niezbędnych kosztów procesu wynagrodzenia tylko jednego pełnomocnika, nie może zostać uwzględnione w orzekaniu o kosztach procesu, zwłaszcza, że chodzi o koszty niezbędne. Zasada, wedle której w postępowaniu apelacyjnym zasądza się 75% stawki minimalnej, jeżeli w pierwszej instancji nie prowadził sprawy ten sam pełnomocnik, dotyczy jedynie sytuacji, w której pełnomocnik działający przed sądem pierwszej instancji nie jest już umocowany w kolejnych etapach postępowania (pełnomocnictwo jest ograniczone do postępowania w pierwszej instancji, wygasło, zostało odwołane itp.), a zamiast tego pełnomocnika, lecz nie obok, zostaje ustanowiony nowy pełnomocnik (por. postanowienie SN z dnia 8 września 2010 r., sygn. akt II CZ 86/10, nie publ.). Podniesione w zażaleniu zarzuty należy zatem uznać za bezzasadne.

Odnosnie do kosztów, o których zasądzenie dodatkowo wnieśli pozwani w piśmie z dnia 7 lipca 2011 r., wywołanych błędnym wezwaniem do uzupełnienia braków formalnych zażalenia (zarządzenie z dnia 14 czerwca 2011 r. – k. 232), należy zauważyć, że zarządzenie stanowiące przyczynę powstania żądanych kosztów nie podlega zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.). Jeśli chodzi o bezpodstawne pobranie uzupełniającej części opłaty od zażalenia w kwocie 1 zł, to na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2010 r., nr 90, poz. 594 z późn. zm.) sąd powinien z urzędu zwrócić stronie różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.